

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 685. Ioannis Pap. V. Annus 1. Ivstiniani Ivn. Imp. Annus 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

I N S V C H R I S T I
ANNVS 685.

IOANNIS PAP. V. IUSTINIANI IVN. IMP. Annus I.

I. CONVT. IMP. MORITVR. RE GNAT IVSTINIANVS

SARRACENI FACIENDVM PVTNT AB IMP.

a Ceteris in Iustian. an.

PROVINCIARVM PERATE IMPERIO ROM.

II.

MANICHAEI VBI COMBUSTI

PAVLVS A QVO PAVLIANI MANICHAEI

III. EPISCOPVS ARMENORVM

A N N O Redemptoris sexcentesimo octogesimo quinto, Indictione decimatercia, Constantinus Imperator, ubi imperasset annos decem & septem, moritur, relicto Iustiniano filio Iuperij haerede, quem Anastasius in Ioanne tradit hoc anno, inchoante decimaquarta Indictione, mense Septembri imperare cepisse, quando diuino vultu miraculo factum esse cognitum est, vt cum ipse Imperator pene periret & leuis, nulli in q. consilij, & iam crederetur O. iente Imperium, nullo in vltimo fundamento penitus collapsurum, Deus sua potentia non solum contumaciter barbaros, ne aduersus eum mouerent exercitus, sed ipse ipse venerit in instaurate sanctam cum patre concordiam, aucto, quod perfolendum esset Imperatoris, tributo, de his enim haec in Annalibus Graecorum: a Primo cum anno Abimelechio ad eam nuncios mitti confirmande pacis causa, conuenit, vt Imperator Maritimum agmen in Libano, cuius impressiones compesceret, eog, nomine Arabes Romanis penderent in singulos dies nummos mille, equum, & seruum. Et Theophanes: Hoc primo anno, inquit, Iustinianus Imperator misit Leontium Praetorem in Armeniam cum Romanis potentibus: & Sarracenis illis existentibus interceptis, subiicit hanc Romanis: similiter & Iberiam, Albaniam, Hircaniam quoque, atque Mediam: & sub tributo regionibus actis plurimas pecunias Imperatori transfugit. haec de rebus prope is anni huius, cum ipsam testantur: o. elictam pietatem non iam prodigisset Imperator: ea enim postea auilla, vna cum ipsa omnia simul a se bonare fecit.

Idem P. in cept aggressus est pariter inuentos in Armenia exagitate Manichaeos, de quibus Lucas Siculus vetus historicus inchoatam historiam ita prosequitur: Gligente igitur inter Iulianum & Simonem Manichaeorum duces contentione, proficiscitur Iulianus ad Episcopum Coloniae Armeniae: atque vt de Apostoli sensu, quod caperebat, audiret, omnia max de se scilicet, & quam inter se disciplinam tenerent, liquido exposuit. Re compta, Episcopus, nihil in his sibi conuulandum ratus, de singulis eius sigilo refert ad Imperatorem Iustinianum Augustum, qui post Heraclium Constantinum Imperij sepe gubernanti. Qui quidem vt audiret, omnes statim in vnum cog, Manichaeos, scorsumque interrogari iussit, atque flammis tradi, quotquot essent in errore pertinaces. Itaque extructo ad acerrimum ingenium rogo, incensi & cremati omnes fuerunt, praeter Paulum quemdam genere Arabem, cui duo filij erant, Geesium & Theodorum, quibus cum iuga se proripuit pater, & Episcopum abijt tamdiu dum a nobis in propulsiore opere commemoratum, cum de Paulo & Ioanne Samosatensiu Callinice filij ageremus, de illo, inquam, Paulo, a quo Paulianippro Manichaei, mutato nomine, appellari ceperunt. Producit ergo alter hic Paulus ad impetratis scholam filium Generatum, cui Timothei nomen imposuit. Sed breui sequuta est inter vtrumque fratrem Geesium & Theodorum altercatio, cum iste diuinitatem Spiritus gratiam accepisse se assereret, ille contra de se ipso idem assereret. Quomodo autem inter se dissidentes sic animis odiaque inuicem exarserunt impietatis incensores, vt ad mortem vsq; ipsam pertulerit discordia, idem subicit auctor abunde satis: sed quod non tempore huius Imperatoris, sed Leonis Iudici contigisse dicat, nos suo loco de illis acturi sumus.

At non his tantum malis hoc tempore laborauit Armenia, sed vt quae haecenus sub Sarracenis fuerat. Ecclesia postea ibi siluesceret, oppleta fuit multis erroribus: videlicet in primis, quod vito tantum in facti sancto incremento sacrificio virentur, nulla admixta aqua, quodq; ad sacerdotium nullum admittirent Iudaeorum, nisi qui ex sacerdotali genere orti essent: insuper Quadragesima tempore diebus sabbati atque Dominicis casum & oua comedere: sed & quod more Iudico carnes intra alta e-

assarent, eaque populo comedenda distribuerent. Haec quidem ita se habuisse, docent etiam Synodus postea sancti. At de rebus Orientalibus haec tenent.

Hoc eodem anno Benedictus Papa, ubi sedisset mensis octo, & dies decem & septem, moritur septima die Martii, quae relatus inter sanctos reperitur in tabulis ecclesiae: antequam autem ex hac vita migraret, coningit eum scribere ad Hispaniarum Episcopos, monens eos, vt conuenerent nonnulla, quae legisset in scriptis ab ipso litteris. Roma missis cum subscriptionibus Episcoporum, quibus quae decreta essent de fide Catholicae Constantinae Synodo, probarentur. Dictum de his, primam omnium, quae ad tempus rationem spectant, nos non recitabimus. Est de his terra telicis in Acta decimoquingentesima sexta, anno Domini scilicet sexcentesimo octogesimo octavo, ubi asserunt ante biennium re Iuliano Benedicto Pontifici licite scriptae: habentur enim in regulam, ad illa nos sicut conuenerunt continenda, quae post biennium ante hoc biennium lecta, memorata sunt. Benedictus nos litterarum suarum significatum mouerat. Quae igitur ante biennium datae dicuntur Benedicto litteris, hoc anno ipsas esse scriptas oportet, pemo post datae completos, anno inchoato iam tertio, quo Episcopi conuenerunt, haec de his, quae ad tempus pertinent.

Quod vero dicunt Patres in eodem Concilio conuocato a Benedicto Pontifice licite commoitos Hispaniarum Episcopos: apparet etiam Christiana charitate exactam, nempe nequam ab ipso Romano Pontifice situm esse reprobara atque damnata, quae in uersis Hispaniarum scriptis: sed potius quae ipsi subdignitudo existens, ad monuisse voluit, vt corripuerit delectaret. Haec autem dixisse volumus, quod Romanus Pontifex nimis asserit, imprudenter id factum a Benedicto in libro a Iuliano Episcopo Toletano conuocato, sancti Rodulphi ve ba: Eius tempore librum de rebus Iuliano, quod dicitur Romanis miserat sanctissimum Iulianum, & monens quosdam Romano Pontifici miserat, atque reprobandum, quod, Voluntas generis voluntatem, sancti Iuliani videri volumus in hoc Concilio ad exactiorem praesentem praesentem, quae Romanis trans miserat, verum esse praesentem, & Romanis miserat per suos legatos praesentem, & subdignitudo viros eruditissimos, nec cum tale dicit, haec quidem ex iudem Toletano decimoquingentesimo Concilio Acta correctione dignis ostendunt.

Quae enim Benedicto visa sunt corrigenda, vel iudem clarandis non sunt reperta in nouissimum litteris Episcopos Hispaniarum datae, vel in libro Iuliano de rebus Hispaniarum, sed in illis, quas antea iudem recitauerunt, desissentque Pet. o. Regionali, qui illuc a propulsiore, vt vidimus, missus fuit. At tunc enim id ipsum Patres, quod eisdem decimoquingentesimo Toletano Concilio mensuratum, Benedictus igitur quatuor illa notata capitula haec dicit: vult inferuillit litteris, vt prope quod fieri Catholicae se egerit, qui nihil contentiose adun essent, vt permatro asserunt: sed (vt licet tantum Patres) quod ipsa homini credidit, non scripsit, sed verbis ostendit, quod omnibus manifesti erroris eundem redarguit Rodulphi.

At quoniam illa essent a Benedicto notata, videmus. Quod igitur Romanus Pontifex cultus Catholicae debet esse semper vigilantissimus conuenit: nihil quod vel in ve bis vel in sententis dubij posset mouere, deponere, in hiscausum praerenti aliquando peccat, sed ante propulsiore omnes solui, ambages elucidas, d. obia in luce prodi, & detegi velata curatur. Sic ergo ipse Benedictus legit in Hispaniarum Episcoporum litteris tres in Christiana mari in esse habitantibus, subduendo humanam incipus & animam: veritas, ne secundum nomen sita d. obia in tres etiam statuerent in Domino voluntatem, Christiana, rationalem, & sensualem, ne quid noui vel in ve bis de re reteret, cito occurrerent putant. Romanus vero quod eisdem ipsi in suis litteris dix. si. ne. Voluntas generis voluntatem, sicut & facta in auctentiam, ne eos, in modum illa

... Catholice voluntate aliquo vel suspicari posse, hanc consideratione indigere dignificavit. Quod autem pio...

... Rursum vero que de eodem Benedicto Pontifice habentur Acta Niceni secundi Concilii, hic in medium adducuntur. Quod enim hoc anno conspiceret mortem Theodoricum...

... De eodem quoque Benedicto, prater hanc omnia, Amalarius ita habet: Hic Eusebium beati Petri Apostoli, sed et...

... Magister Benedictus Pater monumenta reliquit in vitam huiusmodi de qua supra dicitur. Filium suum...

... Iam quoniam ad nos venerunt singulos huiusmodi, et totius Clerici consilio in die sancto...

... alii sacerdotibus representant locum Apostolica sedis, in iuncta sexta Synodo, &c. & paulo post vero: Sicem, inquit, dicitur...

... Hoc eodem anno Domini sexcentesimo octogesimo quinto Synodus in Gallis cogitur a Rege Theodorico opera Ebroini Magistri domus, quae veteri tyrannica...

... At hec de sancti Episcopi exilio atque exde per Ebroinum & tunc paulo filio rem in mentem positum: sunt enim digna memoratu, non solum ob id quod tam in...

... Porro vir Dei Leodegarius instauranda plebi sua intra urbem suam Bellum, sine Angustodunum intensus erat. Remissum...

... Eodem tempore Gairimus frater eius, qui ob metum Ebroini cum aliis ob profugatis Francorum proceribus in locis degerebat...

... sufficere...

XI. CONC. TYRANNI CVM GALICANVM

A Syn. in Chron. 602 anno.

XII.

... Estant a pud nos die 5. Octobr. 1000. EROINI TYRANNI.

XIII. PERALCPTIOIN S. LEODIGA RITM.

S. LEODIGARIUS CAPITVR A RHOIY 315.

XIV. GENIUS

Vertical text in the left margin, including 'CHRISTI 684' and other page markers.

PRÆDICTIO DE EBROINO.

XV.

Rem. S.

GABRIVS LAPIDATYR.

S. LEODGARIVS DE RA PATI TYR.

XVII.

XVIII. DESINO. DO TYRANNICA.

iusus est. Cuiusque ambo fratres in Principum conspectum venissent, multo continuo & opprobria afflicti ab Ebroino, illic respiciendo feruntur. Nos quidem digne hec patimur, quia peccatum Domini: sed maior tamen eius clementia est, qui nos dignatus est ad tantam gloriam vocare. In vero miser Ebroino, qui tantam iniuriam irrogas Francorum genti, te ipsum patius rursus, dum aliam vitam auferre cupis. Multos quidem decipisti, & a paterno solo exulare compulisti: at tu ipse magis etiam exuleras, quandoquidem & temporalem & aeternam gloriam cito perdis: dum enim totius Francia homines excellere meditaris, tuam, qua indignus paditus es gloriam amittis.

Hec ut audivit Ebroinus, foret magno correptus, iussit ministris, ut Gairinum a Leodegario separarent, ut separatum punirentur, nec possent conuincendo eiusmodi sermones proferre. Cum ergo ebludiceret Gairinum, beatus Leodegarius dixit ei: A Equo seras animo, frater charissime, quod nos isthuc pati oportet. Non enim sunt condigne passionum huius temporaria ad futuram gloriam, qua reuelabitur in nobis. Peccata quidem nostra multa sunt, sed iupermet magna Dei omnipotentis misericordia, qui ad abolenda se laudantium delicta semper paratus est. Et nos ad breue tempus hec patimur, quia mortis decideres sumus: sed si patienter tulerimus illa nos expectat vita, ubi sine fine latuimus in celestis gloria. Deinde ministri ad palatium aliquantum Gairinum lapidibus obrueri coeperunt, ac ille deprecabatur Dominum, ita dicens: Domine Iesu Christe, qui non venisti vocare iustos, sed peccatores ad penitentiam, suscipe spiritum serui tui, & qui me ea gratia dignatus es, ut insperatum lapidibus vitam istam mortalem a winterem, mihi quoque clementer spiritus dei veniam scelerum meorum. Hac dicens, inter verba orationis spiritum suum efflauit.

Et beatus quidem Leodegarius cepit cum fratre sanguinem fundere, ut simul uenerentur coronari: sed Ebroinus eius ebrium disserere valens, ut per penam diu prodita ei aeterna quoque concideret, & ne corona frateris martyris, immo vero etiam praemii glorie sempiternae priuaretur, iussit eum nudum pedibus per quamdam piscinam trahere, in qua erant petrae insularum acutae: Deinde caecitatem oculis, haemi cum profertis, linguamque ac labia iocidi: ut ablati oculis, pedibus contritis & consisus, lingua & labiis incisis, membrorum rursus, corporis viribus omni ex parte eueruatis, nec oculis posset terram cernere, nec pedibus ingredi, nec lingua officio laudare Creatorem, tandem in blasphemiam rueret, atque ita salute omni priuaretur, quam laudando Deum, si bi ingentem caelitus obtinisset. At vero post hunc voce corda audire Deum, magis quae regatur corde contrito, quam elatione superborum, vocem tacenti propensius audiuit, quam elate loquentis. Ille enim vir sanctus diuini implorabat auxilium non solum vocis, sed cordis humilitate: nam cum somni humano profuso deliratum cerneret, totus viribus diuinum sibi adesse poposcat. Itaque quantum humana impietas cum a supernis abstrahere moliebatur, tantam pietas diuina erigebat ad caelestia.

Porro Ebroinus VV. annorum quemdam ad se vocans: Tu accipe Leodegarium, inquit, quem aliquando vidisti virum superbum, & tuta eum custodias serua. Adierit enim quandoque tempus, ut ab inimici sui recipiat, quod meretur. VV. annorum vero cum ad suum perduxit monasterium, quod Viscannum vocant, in quo erat sanctimonialium ceteris, quibus praerat Childomara Christi ancilla. In eo monasterio beatus Leodegarius multo diebus mansit, adhibitis ei custodiis. At vero lingua eius praecisa suum recepit officium, & magnum doctrine semen sparsit in populo. Quando autem ad virginem accedebat, tanta (ut serui) ab eius ore sermonis suauitas manabat, ut mirarentur, quicunque audirent, tanta per illum efficere clementiam Deum: & uicium suorum prauidate damnata, quam primū ad penitentiam fructus & remedia aduolarent. Ille enim vir beatus diu nocte in Dei laudibus penigil adstabat, ut vix parumper ab Ecclesia ad corporis res necessarias interdum recederet, aut quippiam vel cibus, vel summi peraperet. hancque auctoritatem de rebus gethis ante praesentem annum: quae vero subicit, ad hunc annum pertinent, quo (ut diximus) Synodus Episcoporum collecta est, de qua ista habet:

Ha tempestate Theodorius Rex & Ebroinus Synodum multorum Episcoporum ad quamdam villam conuocauerunt. Et ecce inter ceteros euasatum Dildonem, qui sanctum virum Leodegarium cum Guaimero ab eius seculo abstraxerat, parui subdidit, & condemnatum ac decauatum expulerunt: a sancta congregatione: deinde alius in exilium, & tandem capite damnatus, p-

nas eorum luit, quae in sanctum Episcopum talis preparata. Ali quoque Episcopi a Rege per Ebroinum simili sine pena muldatis, in perpetuam exilium deportati sunt. Porro Guaimero, qui Dildoni socius fuerat ad excedenda in sanctum virum Ebroinum iussa, cum ab eodem Ebroino, quod cum tyrannus affligit, per fraudem esset in Episcopum promotus, in eum indignationem. Deo (ut putatur) nutu, incertis, multo flagitio calu, transmissum (ut dicebat nisi proditorum) condonatum, laqueo suspensus, & transmissum in tartarum. Morabatur eo tempore Leodegarius in virginum supradicto monasterio: iussit ille auctorem esse accessit ad Synodum: non tamen (ut auct) Concilio interfuit, sed seorsum Rex & Ebroinus cum eo sermone contraxerunt, multaque ab eo facta illi praedicta fuisse, quae nos insubsternit.

Ebroinus vero in sua malignitate persequens: Maluit ut ad virum Dei grandiloquentia sua ad dicendum exornata, ne tyram te fore suspicari, iudicio hac tenuitate: maluit tyram te extendi, sed frustra tale praemium cepit: ut cum ammittus es, ita martyris potius, quasi non esset pallatus ut tyram in nocens, sed ut criminum reus, sicque haud perterritus esset martyri coronam. Sed pergit auctori: Gairinobat Ebroinus sanctum virum in anima & corpore perire. Et iam omnem saeculi gloriam ceptam ceruicem, a sanctum quoque meritis excludere. Sed quia, rebus illi diuuldata cum Christo auerere, in istis effudit, ut Christo, quos delectat, magis adhereret: quantum enim crescat curpa, tantum praemia augebantur.

Tradidit autem illum cuidam Choroeberto, miser, ut non multa cura custodiret: Venit enim quandoque aut tempus, ut tollatur a mortis. Ille acceptum cum duxit ad domum suam, Choroeberto vero eum ex itinere & morbo defessum, infra septuaginta eius castipatum eperderit. Sed praesquam ad eum paratus in nitet, ingens lux instat circumi & caelo descendens super caput resplicendat. Tunc illi, qui alicui: Quis sis, vult, aucto mine, quod super caput tuum sphaera ignea apparet caelo: ipsum lumen splendidissimum, cum non antea memorem viderimus. Ille vero in terram prostratus: Gratias agitis, magis omnipotens DEVS, omnium confidat, qui super me tantum tale dignatus es ostendere aculum. Porro reuerentes, confesso eo lumine, tempus exiit in egressum, tandem collectis viribus simul laudauerunt Deum, & ad praetium comersit, dixerunt: Benedic hic bene serui Dei illi, qui que promiserunt, se toto corde velle ad Deum conuerti: quae ita eius sermibus pene omnes, qui in illa domo erant, praefamilias, eius contax, & familia tota comersit ad Dei cultum. Quotquot autem eius famam percipere in loca abactum, ad eum concurrerunt, verba salutis audirent. Illi vero non illius sua praedicatione docere omnes, quemadmodum ad regna caelorum possent peruenire.

Sed non multo evolutio tempore, cum iam propere Deo praetam insigni patientia decreuisset remoueretur saltem praetam suam: Ebroinus tamen obstinatus, valens suam in eum eruditionem perficere, velocissimos post eum equos misit, quos cum illi tenent, illi ergo acceptum cum e deus viri illius, cui confederatus erat, abduxerunt per loca ignota. Conuictus ad certum locum ventum esse, illic confisus, ita dicens: Non quia illi, sup, reatus vos fatigasti. Cuius causa hoc venisti, ut eum perperam, & satisfas voto vestro. Ad eius autem caelum quatuor missi erant, quibus tres prouolati ad pedes eius rogabant, ut qui remansisset, & suam benedictionem impertiret: quatuor vero superbia reuerti, districto gladio paratos erat ad perperam saltem. Postquam autem data benedictione, perconfisus: sed iam percatum est vir Dei, & verbum Dei cui ministrant, in praedicatione ait:

Domine Deus omnipotens, Pater Domini nostri Iesu Christi te benedico, te glorifico, qui me dignatus es ad hunc certamen perducere diem: oro & obsecro te Domine, ut tua pietate misericordiam mihi impertias; & sanitarum tuorum meritis dignemur facias, & eorum participem, vitamque aeternam consequer. Pater, per eos treulo me in conspectu tuo glorificandam. Dum haec diceret, percussor sublato gladio anatum cepit eum. Percutit eum erexisse sese corpus eius, & quasi hinc vultu suum frangit, & confisus percussor eius, pedes cum trost, ut cursum uocaret.

... sed miser ille non die post acceptis a lamachus & mentis capiti, duntaxat in non vitioe animadvertere, in ignem se...

... nota mente subscripsit; & Missos, nuncios videlicet, pariter una cum clericis & ex populo ad excellentissimum Theodorum...

... Cum autem se amplius immiscendi in confirmatione electionis Romanorum Pontificum nullam sibi reliquam esse facultatem, illa remissa, & in pristinam libertatem Romana Ecclesia vindicata, Iustinianus Imperator...

III. EXARCHI CONSENSUS IN ELECTIONE PONT.

IV.

IESU CHRISTI ANNVS 686.

CONONIS PAP. IUSTINIANI IVN. IMP. ANNVS 1. ANNVS 2.

... CXXXIV ordine temporis annus Domini sexcentis octogesimo sexto, in dictione decemata: quo Ioannes Papa, ubi sedisset annum vnum & dies vndeim (vt Anastasius habet) mortuus die secundo Augusti de quo, pater illa quae cito sunt tempore contiguit, haec scribit Anastasius: Ille post multum amorem...

... Quod iustas ad Iustinianum Imperatorem spectat, haec de eo Anastasius: Ille, Conon Pontifex scilicet, suscepto duntaxat imperio domini Iustiniani Principis, per quam significat reversisse Acta Sextae Synodi, & apud se habere, quam pia memoria domini Constantinus pater eius fecerat, & promissis eius pietas illibatam & inconvulsam perenniter custodire & conservare. haec cum dicat Anastasius, ex literis tamen Nicolai Pontificis ad Michaelem Imperatorem constat, haud sane fidei extrinseca, sed & aduersum fuisse eundem Imperatorem ipsi Canon, cum legatos eius Constantinopolim missos praeruaricati coegisset. Sed Nicolai verba accipe, dum inuehitur in improbos Imperatores de Ecclesia Romana male merentes: Tanta, inquit, salutis oblata ministris duplici modo interemisse: quoniam aut participes illis sui errores effectus spiritualiter occiderunt, sicut temporis reuerenda memoria Cononis contigit, &c. Arguunt quidem illa, diuerse fidei esse cepisse Iustinianum a Romano Pontif. ob idque constat sensisse nomen itatum, omniaque in deteriora labi cepisse: siquidem hoc anno ingentem famem vexasse Syros, & ruptam fuisse pacem facientem cum Bulgarijs, Theophanes docet. Quod autem Cedrenus hoc anno tradat, formam a Constantiniano patre conscriptam, per Iustinianum perturbatam, nihil aliud, quam firmatam fidem Catholicam aduersus haereticos per Iustinianum emotam, intelligere voluisse, eiusdem Imperatoris exitus deelaravit.

IV. IUSTINIANVS FIDEM CATHOLICAM PRODIGIATOR.

3

V. REAXATA TRIV. TARECCIE ROM.

... In Cononis ecclesiae, dum ad Episcopatum quaeretur, non magna contentio facta est, eo quod clerici in Petrum Archiepiscopum interderit, exierit insequente eius presbyterico Theodoro. Et clerici quidem adunati ante fore basilicam Constantinae signabant, eo quod qui missi fuerant de exercitu ad custodiendam regem basilicam, obseruabant, & neminem ingredi permittabant. Exercent autem omnes in basilica sancti spiritus praesentia simuliter fuerant adunati: & neque illi clerici conueniebant, neque clerici exercitum acquirerebat pro stipendio praesentium personarum. Sed dum missa ab utrisque partibus responsa vni alteri & redirent, & nihil proficerent ad conciliandum: cantans & ceteri sacerdotes & clerici unanimiter impudenter in Episcopum Lateranensem, & elegerunt, & honorificam iurisdictionem personam superasti Pontificis Cononis, in quo venerabilis Agobius, veneranda canonicus, sermo verum, pronuntia auctoritate, quatuor menses, religiosa vita, qui nunquam sine casu adhibere secularibus immisceret. Eusebio autem innotuit iudicio vna cum primatibus exercitus pariter aduentu laboratum reuerentem, in eius laudem simul omnes acclamare. Pater autem exercitus vnanimitatem, alteri populoque in decreto suo suscribentibus: post aliquo die & ipsi iuxta sunt, & consensum personam predicti sanctissimi vni, utque in eius decreto de-

... In reliquis scimus, eodem Anastasio auctore, ipsam Iustinianum voluisse videri de Ecclesia Romana bene mereri, dum ex parte minuit tributum illud (quod capitatione dicebatur) patrimonii, quod Romana Ecclesia apud Brutios possidebat; releuante; etiam ea pensatione tradidit alia patrimonium, quae habebat eadem Romana Ecclesia in Sicilia.

... Illud vero econtra Cononis nomen Apostolicus S. Kiliani martyris, qui ab ipso Episcopus est ordinatus. Accidit enim temporibus istis, vt in Hibernia, vbi vigebat monastica disciplina, cum nonnulli ex monachis exsoluissent numeros omnes Ecclesiasticae institutionis, ad maiora adhaerent, secundum illud Apostoli a. d. Eml. lami.

CONSULENSIS A PONTIFICE CLERICO IN REBUS AGENDIS.

VI.

21. Cor. 11.

